

ADVERTIMENT

Aquest llibre no és un llibre normal i no ha de ser llegit com es fa normalment, és a dir, des de la primera fins a l'última pàgina. Si ho fas d'aquesta manera, la història no tindrà cap sentit, ja que els capítols que la componen han estat desordenats intencionadament perquè participis de manera activa en el relat. En els llibres d'*Escapistes* hauràs d'ajudar els personatges a resoldre els enigmes que es van trobant perquè la història pugui continuar.

Comença a llegir el text pel capítol 1. Al final veuràs el símbol d'un pany com aquest:

Això significa que, abans de continuar, has de fer alguna cosa. Potser és, simplement, anar a un altre capítol i continuar llegint. Però de vegades hauràs de prendre una decisió o, encara millor, resoldre un enigma. Al costat del pany hi ha unes indicacions per seguir la teva aventura.

Al llarg de la història també és possible que et trobis aquest símbol:

Això indica que hi ha un objecte disponible en l'inventari que trobaràs en la cinquena part del llibre (a partir de la pàgina 173). Pots llegir i consultar com has de combinar els objectes per descobrir elements ocults, però ves amb compte: no pots llegir cap referència als que encara no han aparegut en la història o als que ja has perdut.

És possible que, en enfrontar-te a algun dels molts enigmes del llibre, estiguis encallat i no sàpigues com has de continuar. Si això et passa, no et preocupis. La sisena part d'aquest llibre (pàgina 203) conté una col·lecció de pistes i la solució a tots els enigmes plantejats. Les pistes estan organitzades per nivells, de manera que tu mateix pots decidir quantes en vols fer servir o, fins i tot, si vols que la solució et sigui revelada. La dificultat d'avançar en aquesta aventura només depèn de tu.

Pot passar que, per resoldre els enigmes, tinguis la temptació d'escriure directament en les pàgines del llibre, o de doblegar-les o, fins i tot, de retallar-les. Encara que ningú no t'ho impedeix, t'aconsellem que no ho facis. Com a alternativa, pots fotocopiar la pàgina o copiar-la a mà, així evitaràs fer malbé aquest volum i possibilitaràs que algun altre lector —o tu mateix més endavant— pugui tornar a viure aquesta novel·la en bones condicions.

Una vegada hakis arribat al final d'aquesta història, potser voldràs saber com ho has fet i comprovar les teves habilitats com a escapista. Per a això hem afegit una última part (pàgina 225). Llegeix detingudament les instruccions que hi ha i emplena les dades que se't demanen per obtenir la teva puntuació.

Això és tot. No esperis més i endinsa't en aquesta apassionant aventura. Seràs capaç de superar el desafiament?

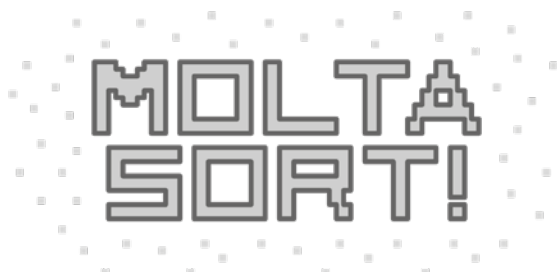
PRIMERA PART

LA HISTÒRIA

En *Un anunci misteriós* vas assistir a la creació de la colla Escapistes, quan l'Emma, en Vic, la Lluna, en Rober i l'esquirol Pistatxos es van reunir per desxifrar una intrigant endevinalla que els va portar a descobrir una misteriosa conspiració. Estàs a punt de veure com s'enfronten al seu primer desafiament real a la recerca del rastre d'Enzo della Rovere i els seus Ocults, en una fosca torrassa plena de perills i enigmes.

Quan estiguis preparat, ves a la pàgina 225 i segueix les instruccions per anar apuntant les penalitzacions durant la lectura i poder calcular la teva puntuació d'escapista al final de l'aventura. Després, ves al capítol 1 i comença a llegir.

SEGONA PART

QUATRE CAPSES PETITES

En Rober estava pletòric aquell matí. Havia dormit com un tronc i estava d'allò més descansat. Des de feia uns quants anys que entrenava gairebé cada dia per guanyar-se el seu lloc a l'equip de bàsquet de l'escola i ara tot l'esforç invertit li brindava els seus fruits. El seu domini de la pilota era notable, la seva agilitat era excel·lent i havia aconseguit desenvolupar un instint i uns reflexos que sorprenien fins i tot el seu entrenador, el senyor Ulmo.

El seu cos, en definitiva, s'havia convertit en la màquina perfecta per encistellar, interceptar passades i agafar rebots. I ho estava demostrant amb escreix en aquell entrenament.

El senyor Ulmo va fer sonar el xiulet per iniciar la jugada. En Rober va buscar amb la mirada els companys

d'equip. L'Hèctor a l'esquerra; en David a la dreta; endarrerits, defensant la cistella, l'Oliver i en Marc. Tots als seus llocs, tal com havien practicat tantes vegades. No s'ho va pensar més i va fer una passada llarga a l'Hèctor d'una manera impecable. Amb l'eficàcia que el caracteritzava, l'Hèctor es va girar per protegir la pilota amb el cos i, tot seguit, va fer una passada que, encara que poc elegant, va arribar a l'Oliver i va complir la seva comesa. L'Oliver i en Marc van efectuar una coreografia de passades encadenades l'únic objectiu de les quals era fatigar i desestabilitzar el contrari. En Rober va percebre una mirada fugaç d'en Marc, que assenyalava a l'esquerra amb el cap, i va entendre el que el noi pretenia comunicar-li. Es va desmarcar i va arrencar a córrer cap al lloc on presumia que aterraria la pilota, forçant el seu cos fins a l'extrem. Després del rebot, la pilota li va anar a parar gràcilment a les mans. Era la seva. En Rober va saber que havia arribat el moment. Va recórrer els metres que el separaven de la cistella a la velocitat del llamp i, quan hi va ser prou a prop, va picar el terra amb totes les seves forces per impulsar-se cap a les altures i aconseguir el mat.

La pilota es va introduir al cèrcol amb elegància, sense gairebé fregar-lo.

Els seus companys van deixar anar exclamacions de joia.

—Sí, senyor! —va exclamar l'Hèctor.

—Ben fet —va ratificar el senyor Ulmo, que ara lluia un gest d'orgull als llavis.

En Rober va correspondre amb un somriure, però no es va voler confiar. Al capdavant, allò no era més que

un entrenament, un de tants, i encara li quedava molt per demostrar. Havia d'estar en les millors condicions possibles si volia fer un bon paper en el partit de diumenge. Va tornar a la seva posició inicial, a la dreta de l'Hèctor, que, en aquell moment, llançava mirades a les grades.

—Ho has vist? —va preguntar, inflant el pit—. Avui tenim públic.

Públic? Que estrany. No solia haver-hi ningú interessat a assistir com a espectador en aquells entrenaments, que, de passada, direm que des de fora podien ser un espectacle força avorrit. En Rober va mirar cap on indicava el seu amic i llavors va descobrir a què es referia. Assegudes a les grades es retallaven les siluetes de tres noies, a qui en Rober no va tenir cap dificultat per identificar.

La de l'esquerra era la Marla. Aquells cabells llargs i llisos eren inconfusibles. Les cues de la de la dreta delataven la presència de l'Alexandra. Reconèixer aquelles dues noies va fer que la mirada d'en Rober se centrés, immediatament, en la que ocupava la posició central, que no era cap altra que l'Emma.

El somriure d'en Rober es va accentuar. L'Emma i en Rober havien anat junts a classe des d'infantil. Es podia dir que eren vells amics. Coneixia el seu pare, el famós arqueòleg Ignasi Picard, conservador del museu de Bocaclosa, i la seva mare, l'Amanda, que era professora de química a la universitat, i fins i tot coneixia bé el seu germà petit, l'aviciat (i a estones una mica carregós) Vic. Sí, podia dir-se que eren vells amics. Però la relació amb l'Emma havia passat a un altre nivell dues

setmanes enrere, la tarda en què s'havia trobat amb en Vic als vestidors del gimnàs de Bocaclosa.

No era normal que en Vic hi fos. De fet, es podria dir que era tan normal com trobar un dofí enmig del desert, més o menys. Quan el va veure, estava rodejat per tres pinxos de la seva classe que no semblaven tenir gaires bones intencions cap al noi, de manera que en Rober havia fet un pas endavant i havia evitat el que tenia tota la pinta de convertir-se en una escena força desagradable. Després en Vic li havia confiat el motiu que els havia portat, a ell i la seva germana, al gimnàs de Bocaclosa: un anunci misteriós publicat en el diari local que amagava un missatge secret. El missatge els va conduir fins a en Gilbert van Dokkum, el nou bibliotecari, i va acabar derivant en la creació de la seva colla, els Escapistes.

Molt havia canviat des de llavors. En particular, ara en Rober i els seus amics eren coneixedors d'una complicada conspiració que es remuntava molt enrere, i que...

El xiulet del senyor Ulmo va interrompre el fil dels seus pensaments. Començava una nova jugada i en Rober havia de posar-hi tots els sentits. Especialment ara que sabia que l'Emma hi era.

Sí, faria una jugada magistral. S'havia d'esforçar molt. Volia demostrar de quines coses era capaç. Demostrar-s'ho a si mateix, és clar, però també al senyor Ulmo, i als seus companys d'equip. I a l'Emma, per descomptat.

Va dedicar a la noia una mirada i es va adonar que ella també el mirava. Un lleuger rubor li va aparèixer

a les galtes. No sabia ben bé com respondre al contacte visual, així que va alçar la mà intentant esbossar una salutació, la qual no va arribar a acabar. Abans de fer-ho, en el breu instant de distracció, la pilota que l'Hèctor li havia llançat —aquesta vegada havia estat una passada impecable— es va estavellar amb violència contra la seva cara. El so del brutal impacte, que recordava una bufetada, però amplificada centenars de vegades, va ressonar per tota la pista.

PLAF!

Enxampat per sorpresa, en Rober no va poder evitar que el cop el llancés aparatosament contra el terra.

—Quina nata! —va cridar algú.

—Rober! —va exclamar un altre. Potser havia sigut el senyor Ulmo, però a en Rober li xiulaven tant les orelles que no era capaç de distingir el timbre de veu.

—Això és sang?

—Truqueu a una ambulància!

De sobte, en Rober es va veure a si mateix enmig d'una allau de persones, paralytat pel dolor i per la xafogor.

Ves al capítol 5.